

ERDÉSZETI UJSÁG

szak- és társadalmi lap az erdészeti személyzet részére.

Előfizetési árak:

Egész évre	4 frt — kr.
Fél évre	2 frt — kr.
Negyed évre	1 frt — kr.

Előfizetési díjak, hirdetések s bármily írásbeli közlemények a lap szerkesztőségéhez küldendők.

Megjelenik

minden Vasárnap

Hirdetési díjak:

Egy hasábos garmond sor vagy annak helye 10 kr. Ezen kívül minden hirdetésnél 30 kr. bélyegdíj fizetendő.

Nagyobb s többszörös hirdetményeknél mérsékelt díjak egyezség szerint.

Szakerő hanyatlása az erdészeti altiszteknél.

Különösnek fog tetszeni sokak előtt czik-kem fölirata a mai korban, midőn mind több és több szakiskolázott erő kerül az erdészet szolgálatába s a régiek is, kik szakiskolai kiképzésben vagy ezek hiánya, vagy más egyéb okok miatt nem részesülhettek, ennek hiányát magán szorgalommal igyekeznek kipótolni s az erdőri szakvizsgát letenni. Mindezek dacára azt kell tapasztalnunk, hogy sok helyütt az erdészeti altiszti személyzet a helyett, hogy képességei fejlődjenek, ismeretküre tágulna, viszamarad a tudás terén.

Nem sok fáradság kell ahhoz, hogy ennek az okát fölfedezzük; egy kis megfigyelés mindjárt megmutatja, hogy hol a dolognak a bibije.

Magam részéről ennek az okát abban vélem fölfedezni, hogy úgy a kincstárnál, mint egyes magán uradalmaknál is az a szokás divik, hogy a terjedelmesebb és nagyobb munkakört nyújtó kerületek ellátásával rendszerint az idősebb, rangfokozatban magasabb altiszteket bizzák meg abban a hiszemben, hogy ezekben jobban lehet megbizni, mint a fiatalabb nemzedékben s talán azért is, mert az ilyen kerületekkel kissé jobb díjazás is jár (már a hol jár) s ezzel akarják sok évi hű szolgálatukat megjutalmazni, no meg talán egyesek hiuságának is hizeleg, ha eldicsekedhetnek védkerületük terjedelmével s fontosságával. Ennek ellenében a fiatalabb személyzetet különféle apró-cseprő, minden fontosságot nélkülöző kerületekbe teszik, mintegy bizony-

TÁRCZA.

Féltékenységből.

Együtt nőttek föl, együtt játszottak az utca porában s kergették a pillangókat a virágos réteken, később együtt kerültek be az iskolába s míg gyürték magukba a különféle tudományokat, közbe buzgón faragták az iskolák padjait. A gymnásiumba is együtt kerültek s csak akkor váltak el, midőn eljött a pályaválasztás ideje.

Gyuri a tanítói, Józsi az erdészeti pályát tűzte ki élete céljául, mindkettő igaz lelkesedéssel, buzgósággal látott utánna tanulmányainak.

Józsi a szakiskola sikeres bevégezése után egy uradalmi erdészhez került gyakorlatra s midőn ez öt év múlva elhalálozott, elfoglalta helyét. A véletlen csodálatos játéka úgy akarta, hogy Gyuri barátja a

tanítóképezdei tanfolyam elvégzése után ugyanabba a községbe lett megválasztva tanítónak, hol Józsi állomásozott.

Mint gyermekek váltak el egymástól s mint meglett emberek találkoztak újból.

A falu vendéglőjében ült Józsi s csöndesen borozgatott magában, közbe gyöngéd szavakat intézve a fől szolgálással foglalatokodó Katiezához, midőn egy uj, ismeretlen férfi lépett be az ivóba s köszöntve a jelenvoltakat, mint az ujonnan megválasztott tanító mutatta be magát.

Hangja hallatára mint ha villanyszikra ütötte volna meg Józsit, fölpatant ülőhelyéről s pillanat alatt nyakába szökött az uj jövevénynek.

A két jó barát örömét leírni lehetetlen. Alig akart vége szakadni az ölelkedésnek, csókolódásnak. Vége — hossza nem volt a mult emlékei fölsorolásának s a jövőben való együttélés örömei ecsetelésének.

Hogy beszéd közben vigan poharaztak, mondani is fölösleges, mert hisz ismert példabeszéd, hogy „can-

ságául annak, hogy szakismereteikben nem bíznak meg.

Az ilyen eljárásnak kettős rossz oldala van.

Az idős altisztek megtörve az élet viharai és sanyaruságai által, fáradt testtel és lélekkel kénytelenek olyan helyen teljesíteni szolgálatot, mely még a legfrisebb életerőt is kemény próbára teszi s így éppen abban nem részesülnek, mire öreg napjaikban legnagyobb szükségük lenne: a nyugalom és pihenésben; viszont a fiatal lelkesedéssel pályájukra lépő fiatalok, teli tettvágygyal, ambícióval, akkor, midőn testi és szellemi képességeiknek legmagasabb fokán állanak, tétlenségre vannak kárhoztatva, mely lelkesedésüket vajmi hamar lelohasztja, szellemi erejüket fonnyasztja, testüket ellustítja. Ilyen tétlenség mellett azután nem lehet csodálni, hogy sokan másfelé keresnek szórakozást s nem egyszer káros élvezeteknek vetik magukat karjaiba.

Nem akarom én azt elvitatni, hogy az öreg szolgáknak nagy fölénye van a fiatalok fölött dus tapasztalataikban, melyek gyakran többet érnek a legkitünőbb szakismeretnél is és szívesen adózok érdemeiknek, csak az a kívánságom, hogy a fiatalok szakértelmének a fejlődése ne szoríttassék háttérbe.

Az erdészeti tisztviselők abban a kellemes helyzetben vannak, hogy elméleti ismereteiket

folyton gyarapíthatják s haladhatnak a kor szellemével, mert nem csak hogy magasabb díjazásuk megengedi nekik a szakmájukba vágó iratok és művek beszerzését, hanem ott vannak szakkönyvtáraik is, tömve a legkitünőbb szakmunkákkal. Az altiszt — még ha anyagi helyzete meg is engedné neki — ezt nem teheti, egyszerűen azért, mert ezek a művek rendszeren olyan ezikornyás, magas röptű irányban vannak tartva, hogy akár azokat, akár csak a chaldei nyelven írt bibliát vegye kezébe, egyre megy, egyikből sem fog érteni semmit, mert valljuk meg az igazat, érthető népies nyelven írt erdészeti szakmunkánk alig van.

Szerény véleményem szerint a szolgálatukban megöregedett, elcsigázott, eltörődött altiszteket föltétlenül a kényelmesebb, kisebb munkakörrel bíró védkerületekbe kellene elhelyezni, hogy itt egy hosszú élet fáradalmait kipihenhessék s ha már ebben évtizedeken keresztül nem volt részük, legalább öreg napjaikban legyen megnyugvásuk.

Az ember fiatal korában teli van tetterővel, tettvágygyal, tüzzel, lelkesedéssel s mohón keresi a munkát, a foglalatosságot; heves vére nem engedni pihenni, buzgósága folyton új meg új cselekvésre ösztökéli, a munka nehezsége, az akadályok nem riasztják vissza, csak fokozzák igyekezetét; az ilyen embert

tores amant humores“, no meg az erdész ember sem szokta a bort a csizma szárába önteni.

A bor csakhamar elfogyott, no de ezen buzgón segített az ügyes Katicza s csakhamar beállított a friss töltéssel.

A tanító csak most vette észre a leányt s nyomban megakadt rajta a szeme. No de volt is min.

Katicza most volt teljes virágában szépségének; gyönyörű karsu alakja, gömbölyű rózsás arcza, égszín kék ábrándos szemei, aranysárga, bokáig érő dús haja a szemlélőt az első pillanatban megigézték.

— Barátom — szólta a tanító, miután a leány eltávozott — az elbájoló egy teremtés; sokat jártamkeltem, de ehez hasonlatos szépséget nem találtam. Igazán kedvem lenne belé szeretni.

— Neked csak kedved lenne, Gyurikám, míg én fülig szerelmes vagyok; igaz, hogy ez csak amolyan titkolt szerelem, néma epekedés, mert arról rajtad kívül még eddig senkinek sem szóltam. Láttam a leányt sérdülő korától felcseperedni, láttam bájainak folytonos

fejlődését, ismerni tanultam szép lelki tulajdonait s mindezek annyira megigézték, annyira elbátortalanítottak, hogy bár sokszor feltettem magamban, nem mertem neki szerelmemet bevallani.

— Nos, ha így van, akkor mondhatom, hogy máris vetélytársak vagyunk s vigyázz magadra, mert mondhatom, hogy kemény ellenfél leszek.

— Hát majd megvállik, melyikünk lesz a győztes, egyszer valahára én is végít akarom szakítani a bizonytalanságnak s legközelebb nyilatkozni fogok.

A további beszélgetést megakasztotta Katicza bejövetele, ki folyton ott sürgött-forgott a szobában és settenkedett asztaluk körül, vidám kacajjal telelgetve a két borozó dévajkodó megszólításaira.

Késő este vetette ki a két barátot s miután elbucsuztak, ígéretet tettek, hogy naponkint találkozni fognak, mit annál könnyebben tehettek, mert mindketten ott étkeztek a vendéglőben.

* * *

kell oda tenni, hol eme tulajdonai fölhasználásának tág tere nyílik.

Azt fogják ellenvetni, hogy ilyen fontos helyeket nem lehet tapasztalatlan kezekre bízni, mert ott elméleti képesség mellett, kellő tapasztalat híján többet rontanának, mintsem javítanának. Hát hiszen nem is mondom én azt, hogy a szakiskolából, vagy máshonnan az erdészeti szolgálatába lépőre azonnal magára bizzák az ilyen fontos helyeket, sőt éppen ennek az ellenkezőjét óhajtom.

Most nagyobbrészt az a szokás divik, hogy a fiatal erdőlegényeket bele gyömöszölik az irodába s éveken át ott tartják, míg vagy kora, vagy az előléptetés sorrendje megengedi erdőre való kineveztetését.

Igaz, hogy az irodai foglalkozás senkinek sem árt, mert itt folyton módjában van szelemileg képződni, csiszolódni, az életben annyira szükséges illemet, finomságot elsajátítani, ezek mellett azonban nagy kárára elhanyagolja szak-képzettségét.

Az erdőlegényeknek, fiatal, új erdőöröknek ott a helyük a legfontosabb védkerületekben, idősebb és tapasztalt altisztek oldalánál, hol alkalmuk nyílik szakértelmüket tapasztalatokkal gazdagítani s az erdő kezelésének minden csínyját-bínyját elsajátítani. Egy két év teljesen elégséges arra, hogy az igazán igyekvő s megfelelő

elméleti képességgel bíró fiatal ember még a legkomplikáltabb kezelést is gyakorlatilag elsajátítsa s annak mestere legyen.

Az idős altiszteket pedig, kik ifju koruktól fogva eleget fáradoztak, eleget bajlódtak és vesződtek, kiknek testi erejét megtörte ez a sok fáradozás, midőn az oldalukon begyakorolt ifjut már saját szárnyaira bocsáthatják, tegyék ki olyan védkerületbe, mely kisebb munkakörrel járván, öreg napjaikra némi kényelmet biztosít nekik s némileg kárpótolja a mult fáradaimaiért.

Csak ilyen módon lehet a szakerőket fejleszteni, csak így lehet igazán derék, úgy elméletileg, mint gyakorlatilag képzett altiszteket nevelni, nagy megkönnyebbitésére elüljáróiknak s nagy előnyére magának az erdőkezelésnek.

Az ambíziót, a lelkesedést nem lelohasztani, hanem ápolni és nagygyá növelni kell, mert csak ez vezet az igazi boldoguláshoz.

Kozlik Ignác
erdőőr.

Nyílt levél az Erdészeti Ujság tekintetes szerkesztőségének.

Miként jutottam ahoz, hogy létezik már egy olyan lap is, mely az erdészeti védszemélyzet ügyét felkarolja, nem lesz érdektelen azt e becses lap hasábjain a tekintetes szerkesztő ur szíves engedelmeivel közzé tennem. Ugyanis a mult év őszén a „Vadász Lap” egyik számában Dr. Kaufmann Ernőtől jelent meg egy

Napról-napra találkozott a két jó barát a vendéglőben, hova talán nem is annyira az étel-ital, mint inkább a szép Katicza vonzotta. Hévvél udvarolt neki minkettő, az éles megfigyelő azonban rögtön észrevehette, hogy a leány inkább a barna vadászhoz vonzódik, mintsem a szőke tanítóhoz. Észrevették ezt csakhamar a vetélytársak is. Így tartott ez vagy két hónapig.

Egy délutáni napon magában vetődött be a vadász a vendéglőbe s ott Katiczát egyedül találta, szülői látogatóban jártak valahol. No — gondolta Józsi — most, vagy soha! s elkapva a körötte forgoló leány kezét, gyöngéden magához vonta.

— Ne huzodjék tőlem, kedves Katicza, — szólt a bár nem nagyon huzódó leányhoz, — maradjon mellettem, mert nagyon komoly és fontos dolog az, a mit magácskának mondani akarok.

A leány arcza hirtelen kipirult, sejtette már mit akar neki a vadász mondani s nem huzódott többé.

— Lássá, Katiczám, én szeretem az első pil-

lanattól, a melyben megláttam; szerelmem nem muló láng, hanem gyeheña tüze, olyan, mely soha ki nem alszik: mondja, édesem, tudja-e, akarja-e viszonzni azt az én szerelmemet s akar-e lenni az én kis feleségem?

Katicza még vörösebb lett, majd elhalványult, majd ismét kipirult s egyszer csak mintegy öntudatlanul odavetette magát a vadász széles mellére s fulkodló hangon suttocta: „igen”.

Ezt a boldogító kis szocskát azután megpecsételte egy hosszú ölelés, egy végtelen hosszú csók, a rég titkolt szerelemnek első gyümölcse, ez azonban már nem tanuk nélkül történt, mert ugyanekkor toppantak be Katicza szülői.

A meglepetés általános volt s egy darabig szótlanul áltak mind a négyen, külön-különféle arczkifejezéssel. A leány szégyenkezett, a vadász zavarodott, az apa szeme szikrázott, a mama pedig elégedetten mosolygott.

A kinos helyzet nem tartott soká, Józsi csakhamar

nyílt levél mint válasz Földes m. kir. főerdész ur azon közleményére, melyben az erdővéd személyzetet pártfogásába vesszi Kaufmann vakmerő állításai ellen. — Ezen farizéus válaszában ugyanakkor felemlíti, hogy egy „Erdő-Ör“ című ujság is lett ez alkalomból részére küldve, melyből ítélve az „Erdészeti Ujság“ derekassan megfelelt ezen nyilván recipiált honpolgárnak, miután harcziás iróniája többé nem mutatkozott a „Vadász Lapban“. — Azonban hogy bekezdésemtől el ne térjek, örömmel vettem azt, hogy ilyen lap is létezik, s addig nem nyugodtam, míg azt meg nem szereztem. — Hogy ezen lap keletkezett, azt hiszem, az csakis a t. szerkesztő ur buzgó eljárásának köszönhető; adja a Magyarok Istene, hogy ezen nemes törekvését mindenkor a legnagyobb siker koronázza. Mi pedig kedves bajtársak azon legyünk, hogy kedvelt lapunkat, az Erdészeti Ujságot tehetségünkhez képest úgy szellemileg, mint anyagilag támogassuk, hisz az egész magyar birodalom erdő kontinensén statisztikai kimutatás szerint 22.000 erdőőr működik, már pedig ez olyan szám, hogy ha ennek csak fele is hozzá járulna úgy buzgó lapunkhoz, úgy e gyenge csemetéből hamar hatalmas terebélyes fa fejlődne.

Külömben úgy vettem észre, hogy Magyarország nagyobb részén ismeretlen az „Erdészeti Ujság“, azért kedves szaktársak kíváncsiak volna az, hogy mindegyik ki már ezen lap birtokában van, valamennyi ismerős kollégája nevét, illetve címét elküldné e becses lap buzgó szerkesztőjéhez, ki azt hiszem, szívesen küldene mutatványszámot az illetőknek.

Végül pedig azon kéréssel járulok a tekintetes szerkesztő urhoz, miszerint szíveskedjék azt megengedni, hogy becses lapjának, husz éves erdészeti tapasztalataimból olykor-olykor egy-egy szerény köz-

leményt megeresszek. Igaz, nincs valami jeles írói tehetségem, de ami tölem telik, iparkodni fogok annak hiven megfelelni.*

Hazaíui üdvözléssel

Nagy-Zellő, 1897. márczius 1-én.

Hidvéghy György
érseki erdővéd.

* Hálás köszönet szíves buzgóságáért. A közlött s harminczat meghaladó címre küldtünk mutatványszámokat. Ön azt óhajtja, hogy a 22000 erdészeti altiszt fele járassa a lapot? Mi megelégednők a tizedrészével is, sőt még ennek felével is, no még azzal, ha a jelenkezők mind elő- és nem utófizetők lennének.

Az ígért közleményeket nem csak hogy szívesen fogadjuk, de kérjük is, hogy azokkal minél gyakrabban keressen föl.
Szerkesztő.

Berzovai táncmulatság.

Lapunk múlt számának „Különfélék“ rovatában megemlékeztünk volt arról, hogy a berzovai erdészeti altiszt személyzet sikerült táncmulatságot rendezett, mely a szép erkölcsi siker mellett még 39 frt 75 kr. tiszta jövedelmet is hajtott az erdészeti altiszt segélyegyesület javára s megjegyeztük, hogy a levélnek későn való beérkezése miatt a részletes elszámolást nem közölhetjük. E hiányt pótlándók, most hozzuk névsorát azoknak a derék férfiaknak, kik úgy az erkölcsi, mint az anyagi sikerhez hozzájárulni szívesek voltak. A névsorban ezeket találjuk; Seidner Bernát 10 fl., Schlauch, Hóffirek Antal, Hóffirek Vilmos, Hopp János, Erdősi Ferencz, Bálint Béla, Trifu, Bruger István, Pozsgai János. Bálint Ferencz, Varjasi, Seidner N., Kiss Valér, Dotterer, Krapusan, Kovács Aladár,

leküzdte zavarát s oda lépve a még mindig némán álló szülők elé, bevallotta Katicza iránt való szerelmét s annak viszontvonzódását s annak rendje s módja szerint megkérte kezét és kérte áldásukat.

A szülők — kik a fiatalok szerelméről mitsem tudtak — egy ideig még megzavarodva tekintettek egymásra, de utóvégre is meghajoltak a megmásíthatlan sors előtt s örvendő arczczal adták beleegyezésüket s szülői áldásukat, egyuttal azonban kijelentették Józsának, hogy hozományt Katiczával ne várjon, mert ők szegény emberek.

— Nem is számítok én semmiféle hozományra — szólt büszkén kiegyenesedve Józsi — nincs nekem arra szükségem akkor, mikor a világ legnagyobb kincsét, az én édes Katiczámat kapom.

A boldog vőlegény azután még sokáig ott maradt az ő kedves galambjánál s elsuttogták egymásnak a múlt epekedéseit, vágyakozásait, a jövő édes reményeit s szítták ajkaikról az igaz szerelem csókjának legédesebb, hamisítatlan mézét.

A fiatalok nem követték a mai kor ama hóbortos szokását, hogy a szerelmesek mint jegyesek vénülnek meg egymás mellett, hanem ugyancsak sietteték az esküvő napját, mely őket örökké, egész életükre egyesítse s két hónap múlva meg lett a lakadalom.

A tanítót villámcapásként sujtotta az a hír, mert Katiczát ő is szenvedélyesen szerette, de végre is vagy azért, mert belátta, hogy a dolgon változtatni nem lehet, vagy pedig mert szerelme nem volt az az igazi mély szerelem, mely csak a halállal végződik, hanem csak mulékony föllobbanása fogékony ifju szívének, bele nyugodott sorsába s még ő volt az, ki legjobban örült jó barátja boldogságának.

A boldog ifju pár bevonult a csinos vadászlakba, abba a kicsiny fészekbe, mely ezentúl egész világukat, minden örömet magába foglalta. Nem kellett nekik a világ zaja, nem annak örömei, élvezetei, ők mindezeket gazdagon megtalálták egymás szemeiben.

(Folytatás következik).

Wolheim Lipót, Debreczeni, Berencz István, Kovács Aladár, Wolheim Lipót, egyenkint 2 frt., Dehelány, Wolheim Miksa, Baltyán, György, Totoreán Tódor egyenkint 1 frt 50 kr. Bárány János 1 frt 45 kr., Dot Löw, Boros, Knauer, Maroits, Miller, Pozerits, Kovács örsvezető, Ludig, Szepesi N., Levik György, Brenyó N., Balló Zsigmond, Boros N., Keller György, Riglan Frigyes egyenkint 1 frt., Matsas Balázs, Cozman, Vaczan egyenkint 50 kr. Összes bevétel 77 frt 95 kr., ennek ellenében az összes kiadás 38 frt 20 kr. s így mutatkozik 39 frt 75 kr. tiszta bevétel.

Legyen itt is nyilvános köszönet kifejezve mind ama emberbarátoknak, kik megjelenésük és áldozatkészségük által oly szép jelét adták nemes törekvéseink iránt való érdeklődésüknek, de köszönet egyúttal a rendezőknek is, mert a szép siker bizonyára jó részt az ő buzgólkodásuknak köszönhető.

LEVELEZÉS.

Igen tisztelt Sserkesztő ur!

A soóvári m. kir. Erdőhivatalnak Ujhutai erdészeti altiszti személyzete által f. év február hó 28-án saját segély-egylete alapjának javára, az Ó-Huta község határában fekvő »Mexico«-hoz czimzett vendéglőben megtartott táncmulatságról van szerencsém a következőkben értesíteni:

A mi a mulatságot illeti, az igen kedélyes hangulatban folyt le, mi az által lett bebizonyítva, hogy a vendégek — majdnem az összes — még reggel 5 óra tájban is javában járták a friss polkákat.

Daczára annak, hogy az erdészeti altiszti személyzet nem volt megfelelőképen képviselve, a multság még is elég szép eredménnyel végződött — mert mint tiszta fölösleg 43 frt 50 kr. lett kimutatva és a miskolci takarékpénztárba betéve.

Sajnos ugyan, de meg kell jegyezmem, hogy az altisztek közül éppen azok maradtak ki, a kik leginkább lettek volna hivatva, hogy megjelenésükkel ezen nemes czélt előmozdítsák s ezek közé soroztam nagyobb részt a mocsolyási erdőgondnokságnál lévő altiszteket, kik egyáltalán nem képviseltették magukat s ennél fogva a fölösleg is nem onnét származik, mintha az csupán altisztektől folyt volna be, hanem ezt nagyobb részt a tiszt uraink, valamint Neufeld Lipót ur és a diósgyőri vas- és acélgyár altiszti személyzete mozdították elő, a kik mondhatni nagy számban jelentek meg.

Meg kell még jegyezmem, hogy Kárász István m. k. főerdész ur, Cserei Gyula erdész ur és neje ő nagysága mint bálvédnök, Füscher József erdész ur és Heim János gyakornok ur igen nagy segítségünkre voltak ugy a rendezésnél, mint pedig megjelenésükkel.

Összes bevételünk 106 frt 50 kr. Ebből kiadás 63 frt. Fölösleg 43 frt 50 kr,

Maradtam hazafias üdvözzel

Paumer János
m. kir. erdőőr.

Különfélék.

Híd Khinában. A világ leghosszabb hídja, egy amerikai szaklap szerint, Khinában van Sangang városa mellett, s a Sárga tenger egyik ágát hidalja át 8.5 kilométer hosszúságban. Az egész híd kőből van s 300 pilléren nyugszik, melyek mindegyikét egy márvány oroslán diszíti. A híd pályájának a vízszin feletti magassága 64 láb. A híd állítólag közel 800 éves s falazása kitűnő állapotban van még mai napság is.

Fogság elől a halálba. Kovács Sándor orsovai pénzügyőri felvigyázó ellen valami mulasztás miatt bűnvádi eljárást indítottak, melynek során szükségesnek látta a törvényszék, hogy Kovácsot vizsgálati fogságba helyezze. A hatóság emberei el is mentek letartóztatására, de mikor tudtára adták, hogy mi járatban vannak, Kovács szolgálati fegyverével a szemök láttára agyonlőtte magát. Hátrahagyott levelében azt írja, hogy már régen eltökölte magát az öngyilkosságra.

Hajórobbantás a Dunán. Mohácsról írják: Még 1883-ban Lelbach bács megyei gazdag földbirtokosnak egy elsőrangú gabonás hajója elsüllyedt Mohács mellett a Dunában. A földmivelésügyi miniszter megbízásából szombaton klsérletet tettek hogy a hajót, a mely roppant testével akadályozta a közlekedést, fölrobbantsák. A munkálatot Predragovits Szilárd nyugalmazott utászkapitány vezette, a ki négy izben tíz-tíz kilogramm dinamitot robbantott föl villámos készülékkel. A nagy hajótest tizennégy esztendő leforgása alatt nagyon elzatonosodott, mert a 40 kg. dinamit egy porczikáját sem mozdította meg. Nagyobb mennyiségű dinamitot nem robbanthatnak föl, mert attól tartanak, hogy a közellevő betonfalazatot és házakat megrongálná. Szombaton a robbantás után a halászhók husz-harmincz kilós harcsákat fogtak, a melyeket a dinamit megölt vagy elszédített. Egy óriás harcsát, melyet százhuiz kilogramra becsülnek, el kellett bocsátani, mert nem tudták a ladikba huzni. Az óriás hal kábult volt ugyan, de a farkának egy loccsantásával a kisebbik halászladikot fölborította, a másik ladik pedig nem bírt vele. A robbantást a Duna mentén több ezer főnyi közönség nézte. A kellő óvintézkedést idején megtették.

A verkli mint bankóprés. A temesvári rendőrség veszedelmes csalót kerített kézre, Grabovszky Antal gazdag szárcsai malomtulajdonos személyében, a ki bánáti kapzsi parasztoktól nagy összegeket csalt ki, az által, hogy régi zeneládákat adott át nekik bankóprésnek. A kritikus pillanatokban ő maga rendezett egy rajtakapást két csendőrruhába öltöztetett cinkostársával, mire az áldozatok rendszerint elpárologtak. Így tett Wilhelm Miklós ujjécsi gazdával is, kitől kétezer forintot vett át s a pénzért egy ócska Manopan nevű verklisládát adott. A megcsalt ember azonban nem hagyta annyiban a dolgot, odacsalta Grabovszkyt Temesvárra s maga játszotta a rendőrség kezére, Grabovszky beismerte, hogy eddig 14.090 frtnyi csalást követett el. A csaló maga gazdag

ember, legujabb áldozatát pedig, a kin rajta is vesztett, teljesen tönkre tette, úgy, hogy a rendőrségnek kellett utravalóval ellátni.

Derék erdész gyerek. Oroszország egy községében az erdőör nejével elment a szomszéd községbe s a házban csak a 15 éves fiuk maradt. Este éppen le akart feküdni, midőn egyszerre észreveszi, hogy öt veszedelmes vadász be akar törni a házba, azzal a nyilvánvaló szándékkal, hogy a szigorú erdőörön boszujokat kitöltsék. A fiu látván a veszélyt, nem ijedt meg, hanem lekapva atyja fegyverét az ablakhoz állt. Midőn látta, hogy már a kaput fessegetik és fenyegeiődnek, elkezdett lödözni s csakhamar négy vadász halva bukott le, az ötödik pedig megsebesült. A bátor fiu a sebesültet lefegyverezte s be vonszolta a szobába és ottan aztán elzárta. Midőn a szülők haza érkeztek, az apa nyomban a szobába sietett, de a mint belépett, a magához tért sebesült késsel nekirohant. A fiu ekkor a nála lévő puskával egy jól irányzott lövéssel ezt is leterítette.

Megfogta az átok. Mesés, de szóról-szóra igaz történet. Sándor Eszter hevesi cselédlánynak elveszett egy aranygyűrűje. Gyanakodott, hogy ezt más nem lophatta el, csak legbizalmasabb barátnője, Almádi Erzsi. Vallatta a lányt, de az kifakadt; „Vakuljak meg mind a két szememre, ha elvittem a gyűrűt.” A dolog annyiban maradt. Ime pár hét múlva az Erzsi leányzó szeme fájni kezdett, megvakult. Utána fájni kezdett a másik szeme is. Almádi Erzsi erre nagyon megijedt, Bevallotta, hogy ő lopta el a gyűrűt s visszaadta Esztinek. A másik szeme meggyógyult, de erősen hiszi, hogy azért vakult meg egyik szemére, mert megfogta a maga átka.

Egy híres kötél-tánczos halála. Blondin, a nagy akrobata és kötél-tánczos, a ki vakmerő gyakorlataival olyan hírnévre tett szert, a minőt lángész vagy erény csak igen ritkán érhet el, Londonban meghalt. Blondin, igazi nevén Emilie Gravelet, 1823-ban született. Fiatal korában egy newyorki szintársulatnál játszott másodrendű szerepeket, a míg egyszer arra az elhatározásra jutott, hogy a Niagara-vizesés fölött drótot feszít ki s azon tánczol keresztül a katarakták fölött. Az újvilág két része összesereglett, hogy tanuja legyen vállalkozásának. Blondin mindennap megismételte a nyaktörő utat. Közben a vizesés fölött, a kifeszített kötélen, külön mutatványokkal mulattatta a közönséget. Hol palacsintákat sütött s nyilvánosan elfogyasztotta, hol a hátára vett valakit, rendesen a fiát s úgy vitte át a tulsó partra. Egy alkalomból a velsi herczeg is elment megnézni. Blondin följánlotta neki, hogy átviszi a hátán a Niagara fölött. De a herczegnek nem volt kedve ehhez a vállalkozáshoz, inkább csak a partról tapsolt Blondinnak. Hála a sok reklámnak s ujságcikknek, igen nagy anyagi hasznót hajtottak Blondinnak ezek a mutatványok. Neve népszerű,

sőt csakhamar világhírű lett. Mint más nagyságoknak, neki is csakhamar utánczói támadtak. A világ különböző tájain ál-Blondinek támadtak, a kik ugyanolyan veszedelmes akrobatai dolgokat mutattak a közönségnek, mint az igazi s bebizonyították, hogy bátorságuk és ügyességük sem kisebb. Noha Amerika fanatikusan rajongott Blondinért, kétségtelen, hogy kartársai közt akárhány, nem kevésbé ügyes és vakmerő akrobata élt, mint ő. Hozzánk Magyarországra két ízben is el látogatott. Először nem sokkal a koronázás után járt Budapesten s a városligetnek régebben tűzijáték, később pedig róla Blondintérnek nevezett tágas tisztásán produkálta magát. Nehány évvel, utóbb európai körutja alkalmából ismét eljött Budapestre. Mutatványait az állatkertben végezte. Ott volt egyik tisztáson a kenderből font kötél, két 100 láb magas árbocz közé feszítve. Egy szemtanu így írja le az előadást:

Kevéssel hat óra után kilépett sátrából, violaszín ruhában, csillogó, aranyos keztyűkkel. Beleveté lábát egy lefüggő kötélbe, mire vagy tiz munkás sebesen fölhuzta az árbocz kosárba, hol a járókötél kezdődött. Ekkor kezébe vette a huszonöt láb hosszú egyensúlyozó dorongot, melyről azt mondták, másfél mázsát nyom, aztán el kezdett lépdelni a zene hangjára s átment ütemes lépésekben a hetven lépés hosszú kötélre a másik árbocz kosarába. Visszafelé szaladva, tánczolva jött, majd tótágast állt, széket állított a kötéltre a két lábánál fogva, aztán fölmászott a szék karfájára, majd bekötött szemmel, fejére zsákot borítva, ment át a kötélen, színelve minduntalan, hogy leesik. Végre nekiindult pompásan, a mikor egyszerre nagyot botlik s hanyatthomlok bukik — a kötéltre, melyen egyideig fekvő marad. Inasát is hátára vette, úgy ment vele át a kötélen, majd kerékpárra ült s a magasban egy szál kötélen robogott rajta föl s alá. Oly biztosan végezte mutatványait, hogy a néző szinté elfeledett szörnyedni s attól rettegni, hogy egy véletlen elszakadó kötél, egy félrecsuszás, egy megrezzenés szörnyethalást vonhatna maga után. Ugy járt ott a magasban, mintha szilárd talaj lenne lába alatt, rendkívüli nyugalma és biztonsága elvették a látvány borzalmas hatását.

Élete utoljárt csöndes visszavonultságban töltötte Blondin. Tavaly házasodott meg, egy fiatal angol ladyt vett nőül. Azóta halála napjáig birtokain gazdálkodott.

Talált kincs. Debreczenből jelentik: Gróf Degenfeld Pál iratosi erdejében Németh János napszámos drága kincseket talált. A téglási határban valamelyik nyíri község ura harmad félezer ezüst tallért rejtett el annak idején a harácsoló török hadak elől, s talán elbujdosott, vagy más sors érte, s így a kincsről mindeddig senki sem birt tudomással, — Nevezett napszámos kölcsön kért husz krajczárral Debreczenbe utazott és Harsányi Gusztáv törvényszéki vizsgálóbíróhoz vitte a régi pénzeket. Van köztük 1329 réz- és 1185 darab ezüst pénz; tulnyomólag lengyel és porosz herczeg, Báthory István és

Zsigmond lengyel királyok arczképeivel. A régiség egy-harmadrésze a kincstárt, a másik harmada gróf Dégenfeld Pált illeti, kinek birtokán találták, harmadik harmada az önzetlen becsületes napszámost illeti, a ki Téglásra ismét csak úgy tudott viszszaemenni, hogy más ajándékozott neki egy vasuti jegyre valót.

Hatfeleségű ember. Temesvárott elfogott a rendőrség egy Pap Antal nevű 56 éves géplakatost, a kiről kisült, hogy hat élő felesége van. A délvidék különböző falvaiban sikerült hatszor házasságot kötnie pénzes asszonyokkal, a kiket azután egymásután elhagyogott, miután elköltötte a pénzüket.

Lángoló tragédia. Zádorlak temesmegyei községben tüzvész támadt, mely néhány házat elhamvasztott. Az egyik ház tulajdonosnője, Angele Mária kétségbeesve nézte, hogyan nyelik el a lángok minden vagyonát. Hirtelen eszébe villant, hogy takarékpénztári könyvecskéje is benn maradt az egyik szobában. Halálmegvetéssel berohant érte, de a fődél ugyanabban a percben beszakadt s maga alá temette. A holttestét, mely koromrá égett, később kihúzták a romok alól.

Férj helyett a felesége. Verseczről jelentik: A temesvár—báziási vasutvonal mentén a jasszenovai állomástól nem messze fekvő karashidi őrháznál tegnapelőtt este 10 órakor három lövést tettek a hid órára, szerencsére azonban nem találtak. Másnap az őr felesége féltve az urát, fölvette annak a köpönyegét: maga foglalta el a hidnál levő őrhelyet. Midőn a vonat közeledését jelezték a sötétben, ismét több lövés durrant el és az urát helyettesítő nő több golyótól találva összerogyott. A tettesek elmenekültek. Az önfeláldozó feleség még él, a golyókat azonban nem tudják eltávolítani az orvosok. A csendőrség nyomozza a tetteseket, kik talán a hidat akarták megrongálni; lehet azonban, hogy a merénylet bosszu műve. A környékbeli oláh lakosság sokat ad a „cine mintye“-re. (Tartsd az eszedben.)

Pályázatok. Ajánlkozások.

276/1896 k. b. szám. Szolnok-Doboka vármegyében rendszeresített két kerületi erdőőri állás megüresedvén, azok betöltése végett pályázat hirdetik.

Ezen állásokkal egyenkint 250 frt. évi fizetés, 40 frt lakpénz és 60 frt. lótartási átlalány van egybekötve.

Pályázni óhajtok felhivatnak, hogy az 1879 évi XXXI. t. cz. 37. §-a értelmében felszerelt folyamodványokat folyó évi márczius hó végéig a vármegye közigazgatási erdőrendészeti bizottságához nyujtsák be. Erdőőri szakiskolát végzettek előnyben részesülnek.

Deesen 1897 évi február hó 10.

Bornemisza Károly
főispán.

Egy okleveles erdőőr, ki 10 évi szolgáltról jó bizonyítványokat felmutatni képes, a fácán és más vad tenyésztésében jártas, a ragadozók mindennemű pusztítását érti, az okszerű erdőkezelésben teljesen képzett, állást keres, Szives tudakozásokra felvilágosítást ad e lap szerkesztősége.

18 közgy. 862 kig. sz. Szakolcza sz. kir. városnál egy erdőőri állásra ezennel pályázat nyittatik.

Javadalmazás: 200 frt évi fizetés, mely a városi házi pénztárnál utólagos havi részletekben felveendő és 4 ürméter kemény fa.

Ha az alkalmazandó erdőőr állásából kifolyó kötelességének minden tekintetben pontosan megfelel, fizetése fel fog emeltetni.

A törvényes szakképzettséggel bíró pályázók felhivatnak, hogy szabályszerűen felszerelt kérvényeiket f. évi április 1-éig Szakolcza város polgármesteréhez nyujtsák be.

Szakolczán, 1897. évi február hó 19-én.

A városi képviselőtestület.

Szerkesztői üzenetek.

K. G. y. u r n a k. Ha mostaninál jobb helyet óhajt nyerni, kísérelje figyelemmel a pályázati hirdetményeket s folyamodjék. Különböző előjegyzésbe vettük s ha nálunk esetleg tudakozódnak alkalmas altiszt iránt, ajánlani fogjuk.

Felelős szerkesztő és lapkiadó tulajdonos:
Podhradszky Emil.

KÖRMEND. LEITNER JÁNOS KÖRMEND.

Lég és Gőzfűtéssel berendezett magpergető Intézete. Gőzerőre alkalmazott legujabb szerkezetű tisztító gépekkel.

Árjegyz k 1897. tavasz.

I. Fenyő-magvak:

Erdei fenyő (Pinus sylvestris) — —	75—80	200,—	10,50	2,20
Fekete fenyő (Pinus austriaca) — —	75—80	230,—	12,—	2,50
Vörös fenyő (Pinus larix) — —	40—50	100,—	5,50	1,50
Lucez fenyő (Abies excelsa) — —	80—85	140,—	7,50	1,20
Jegenye fenyő (Abies pectinata) — —	40—50	50,—	3,—	—,60
Sima fenyő (Pinus strobus) — —	75	500,—	25,80	5,50
Czirbolya fenyő (Pinus cembra) — —	—	40,—	2,50	—,50
Tengerparti fenyő (Pinus Maritima) — —	75	63,—	3,75	1,—
Corsicai fenyő (Pinus Corsica) — —	70	350,—	18,50	4,—
Svéd fenyő (Pinus mont. var. unc.) — —	70—75	450,—	24,—	5,—
Törpe fenyő (Pinus motana) — —	70—75	250,—	14,—	2,80
Douglas fenyő (Abies Douglasi) — —	—	—	—	18,—
Szurok Fenyő (Pinus Rigida) — —	—	—	—	20,—

II. Lombfa-magvak.

Ákácza (Robinia pseudo-acacia) — —	35,—	2,25	—,45
Mezges égerfa (Alnus glutinosa) — —	50,—	3,—	—,60

Az itt kitüntetett csiraképességű jótállók következő százalékfokozatban	ÁrakKörmend-ről 100 Kgr.	5 Kgr csomag bérmentve	ÁrakKörmend-ről 1 Kgr		Az itt kitüntetett csiraképességű jótállók következő százalékfokozatban	ÁrakKörmend-ről 100 Kgr.	5 Kgr csomag bérmentve	ÁrakKörmend-ről 1 Kgr
	fl.	fl.	fl.			fl.	fl.	fl.
				Hamvas égerfa (Alnus incana) — —	Utolsó termés, legjobb minőség.	100,—	6,20	1,30
				Hegyeslevelű jávor (Acer platanoides)		30,—	2,—	—,40
				Közönséges jávor (Acer pseudopl.) — —		40,—	2,50	—,50
				Mezei juhar [Acer campestre] — —		40,—	2,50	—,50
				Körlevelű jávor (Acer negundo) — —		40,—	2,50	—,50
				Nyírfa (Betula alba) — —		20,—	1,50	—,30
				Körösfű (Fraxinus excelsior) — —		25,—	1,75	—,30
				Erdei bükk (Fagus Silvatica) — —		32,—	2,50	—,40
				Szil mezei (Ulmus campestris) — —		40,—	2,50	—,50
				Csergalagonya (Crataegus acyacantha)		20,—	1,—	—,30
				Gyertyán közönséges (Carpinus bet.)		30,—	2,—	—,40
				Sepró jeneszter (Spartium scoparium)		50,—	3,30	—,60
				Amerikai vörös tölgy (Quercus rubra)		40,—	2,80	—,50
				Hárs nagylevelű (Tilia europ. grandif.)		75,—	4,30	—,80
				Hárs kislevelű (Tilia europ. parvifolia)		70,—	4,—	—,75
				Hárs ezüstlevelű (Tilia argentea) — —		180,—	9,50	2,—
				Gleditschia háromtörv (— triacanthos)		30,—	2,—	—,40
				Kocsánytalan (Quercus sessiliflora) — —		1 hektl.	6,—	1,—

Az árak kötelezettség nélkül a körmendi vasutállomáshoz szállítva, zsákkal együtt, bruttó értendők. Fizetendő Körmenden. Összes magvaim új, szárazminőségben, akár csirázó készülékben, vagy metszési próba után nyert törvényszabta erdészeti csiraképesség szavatolása mellett, a fent jelzett százalékok szerint, addig míg a készlet tart, szállítatnak.

MEGJELENT

BLUM és TÁRSA

udvari egyenruha szállítók

legujabb árjegyzéke.

Kérjen mindenki egy példányt ezen kiváló elsőrangú czégtől, mely bérmentve lesz azonnal beküldve.

A nagyméltóságu földmivelesügyi m. kir. Ministeriumnak 1894 évi augusztus hó 11-én kelt magas intézkedésével,
czégünk ujjalag megbízatott

a nagytekintetű erdőtisztek és az erdészeti altisztek egyenruhájának szállításával.

Tisztelettel értesítjük tehát, hogy nálunk minden néven nevezendő egyenruházati cikkek

hivatalos uton részletfizetésre

megrendelhetők.

POLGÁRI RUHÁK

a legjobb francia és angol divat szerint készítenek.

Vidéki megrendelések kiváló figyelemmel eszközöltetnek.

Óvakodjék mindenki oly czégektől, melyek olcsóbb ajánlattal akarják régi vevőinket félrevezetni

Kiváló tisztelettel

BLUM és TÁRSA

BUDAPEST IV.

Sütő utca 2. Szervitater sarkán.

elsőrangú egyenruha készítő intézete.
Ő csász. és kir. Fensége József Főherceg udvari szállító
A földmivelés m. kir. Ministerium szállító.

Nyomatott Stegmann János könyvnyomdájában Szászsebesen.